

РЕШЕНИЕ

№ 5348

гр. София, 24.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **246** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на адв. Е. И., като пълномощник на Х. В. Н. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №226з-766-1/02.12.2021г. на началника на 02^{po} Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи (РУ, СДВР), с която, на основание чл.204, т.3 във вр. с чл.194, ал.2, т.2 и чл.197, ал.1, т.1 – т.3 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца на старши инспектор Х. В. Н. – началник Група „Териториална полиция“ към участък „Нови Искър“ при 02^{po} РУ – СДВР, смятано от датата на връчване на заповедта.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при неотстраним порок във формата, допуснати при издаването ѝ съществени процесуални нарушения и несъответствие с целта на закона. Поддържа, че в противоречие с изискването на чл.210, ал.1 ЗМВР, в акта не са посочени доказателствата въз основа на които е било установено извършването на дисциплинарно нарушение, както и липсват указания в какво се изразява нарушаването на служебната дисциплина. Твърди, че дисциплинарно наказващият орган е приел решението за налагане на дисциплинарно наказание без да е изяснил и обсъдил всички факти и обстоятелства от значение за случая. Смята, че наложеното наказание не би могло да послужи като индивидуална превенция срещу него, нито да въздейства върху останалите служители да не допускат нарушения на служебната

дисциплина. Моли съда да отмени Заповед №226з-766-1/02.12.2021г. и да осъди ответника за разноски, съгласно представения списък.

Ответникът – НАЧАЛНИК на 02^{po} Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. В. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства, събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че към датата на издаване на оспорваната Заповед, жалбоподателят е заемал длъжността „старши инспектор“ – началник на група „Териториална полиция“ към участък „Нови Искър“ при 02^{po} РУ.

Със Заповед №226з-434-1/09.07.2021г. началникът на 02^{po} РУ е наредил да се извърши проверка на фактите и обстоятелствата, описани в Докладна записка (ДЗ) с рег. №226р-21041/08.07.2021г., за установяване допуснато ли е нарушение на служебните задължения, изразяващо се в неспазване на сроковете при извършване на проверки по преписки №, № 226000-1386 и 226000-14956 по описа на 02^{po} РУ, прокурорски преписки №10768/2021 и №10738 по описа на Софийска районна прокуратура (СРП). Със същата Заповед е определен и състав на Комисия, която да извърши проверката в едномесечен срок, който впоследствие два пъти е бил удължаван съответно до 09.09.2021г. и до 09.10.2021г. (Заповеди №, № 226з-512-1/12.08.2021г., 226з-565-1/08.09.2021г.).

Констатациите и изводите от проверката са отразени в Справка с рег. №226р-30739/08.10.2021г. Комисията е приела, че старши инспектор Х. Н. – началник на група „Териториална полиция“, в качеството му на ръководен служител, не е изпълнил задълженията си като не е упражнил контрол върху подчинен служител – инспектор Н. К., да приключи в срок проверките по преписки №, № 226000-1386/2021г. и 226000-14956 /2020г. и да изпрати материалите в СРП. Комисията е квалифицирала нарушението като такова по чл.200, ал.1, т.11, предл. 1^{bo} ЗМВР – „неизпълнение на служебни задължения“ и е предложила на служителя да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства жалбоподателят да е бил запознат с резултатите от проверката, обективирани в Справката с рег. №226р-30739/08.10.2021г. Установява се с приетите писмени доказателства, че на Н. е била връчена Покана с рег. №226р-37014/22.11.2021г. да се яви на 13.10.2021г. в сградата на 02^{po} РУ за да се запознае със Справка с рег. №226р-30739/08.10.2021г. и в срок до 24 часа да представи допълнителни писмени обяснения или възражения, адресирани до началника на Сектор „Криминална полиция“ във 02^{po} РУ - председател на дисциплинарната проверка. Видно от отбелязването поканата е била връчена на служителя на 14.10.2021г.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната Заповед

№226з-766-1/02.12.2021г. В обстоятелствената част на административния акт е прието, че старши инспектор Х. Н. не е изпълнил основно задължение - да организира, ръководи и контролира цялостната работа на групата, произтичащо от т.ІІ, първи абзац от Специфичната длъжностна характеристика УРИ №513р-21670/16.03.2018г. Обоснован е извод, че това неизпълнение представлява дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2, т.2, предл. 1^{во} ЗМВР. Според мотивите на оспорваната Заповед старши инспектор Н. не е упражнил контрол върху действията на подчинените му служители за спазване на сроковете, указани от СРП по преписка УРИ №226000-1386/2021 по описа на 02^{по} РУ, пр. пр. №10768/2021г. по описа на СРП и по преписка 226000-14956/2020 по описа на 02^{по} РУ, пр. пр. №10738/2021г. по описа на СРП, при което е настъпило необосновано забавяне.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.211 ЗМВР. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Заповед №226з-766-1/02.12.2021г. е издадена от компетентен административен орган – началник на 02^{по} РУ на СДВР, в кръга на правомощията му, съгласно чл.204, т.4 ЗМВР. Издателят на административния акт е служител на ръководна длъжност в МВР - "началник на РУ", съгласно т.ІХ.1 от Класификатора на длъжностите в МВР, утвърден със Заповед №8121з-140/24.01.2017г. на министъра на вътрешните работи (обн. ДВ, бр.13/07.02.2017г.).

Актът е в предписаната от закона форма, но при издаването му са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.205 – чл.215а ЗМВР, които съдът определя като съществени и обосноваващи неговата отмяна.

С приетите по делото писмени доказателства не се установява дисциплинарно наказващият орган да е изпълнил императивно вмененото му задължение преди налагане на наказанието да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Изслушването на служителя, съгласно законовия текст, следва да стане преди издаване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание, но след като служителят се е запознал с резултатите от извършената проверка на фактите и обстоятелствата по случая, за да може да направи своите възражения по тях, да посочи доказателства, да даде обяснения и своето виждане, за да осъществи пълноценно правото си на участие в дисциплинарното производство и правото си на защита. В случая жалбоподателят Н. е дал сведения на 26.07.2021г. и на 10.09.2021г. по повод данни за извършено дисциплинарно нарушение от полицейски инспектор Н. К., не и обяснения по повод на водено срещу него дисциплинарно производство за извършено от него нарушение на служебната дисциплина. По същество жалбоподателят не е бил запознат и с резултатите от извършената проверка, образувана със Заповед №226з-434/09.07.2021г. Видно от отбелязването поканата за запознаване със Справка с рег. №226р-30739/08.10.2021г. и материалите от

дисциплинарната проверка е била връчена на служителя на 14.10.2021г. - след изтичане на указания в нея срок за явяване – 13.10.2021г., 15⁰⁰ часа и след изтичане на срока за представяне на допълнителни писмени обяснения или възражения. Освен това в самата покана изрично е указано, че писмените обяснения и доказателства следва да бъдат адресирани до председателя на дисциплинарната проверка, което не е равнозначно на изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган по смисъла на чл.206, ал.1 ЗМВР. Изключение от това задължение на дисциплинарно наказващия орган законът е предвидил единствено в случаите, когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения.

Редът и условията за изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган са регламентирани в Инструкция №8121з-877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР издадена от министъра на вътрешните работи, (обн. ДВ., бр.59/16.07.2021г.). В чл.23, ал.3 от Инструкцията е предвидено, че след постъпване на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител дисциплинарно-наказващият орган задължително извършва действията по чл.206, ал.1 – ал.4 ЗМВР, в това число и да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, преди да наложи дисциплинарното наказание. В конкретния случай по делото не се съдържат никакви доказателства дисциплинарно наказващият орган да е изслушал държавния служител и съобразно изискването на чл.27, ал.1 от Инструкцията да е съставил протокол по образец, в който се посочват дата, час и място на изслушването, орган, осъществил изслушването, данни за присъствали други длъжностни лица, данни за служителя и за това, че е изслушан във връзка с мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, или се отразява, че е отказал да даде обяснения. Липсват доказателства и за това писмени обяснения дадени от Н. да са били приети с резолюция на дисциплинарно-наказващия орган по реда на чл.27, ал.3 от Инструкцията.

Неизслушването на държавния служител, недавването на възможност да депозира своите писмени обяснения и възражения по конкретното дисциплинарно нарушение, винаги е съществено процесуално нарушение, което води до отмяна на административния акт на това основание.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че процесната Заповед №226з-766-1/02.12.2021г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 (десет) лева – за държавна такса. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за

извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане. В случая по делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 16.12.2021г. който не е от утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан и не може да установи по отношение на ответника реалното плащане на разноските за адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания по делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.211 ЗМВР, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №226з-766-1/02.12.2021г. на началника на 02^{-ро} Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], да заплати на Х. В. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата 10 (десет) лева – разноски по адм. дело №246/2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

